

Като ги нахранихме съ млъко, настанихме ги въ едно тенекиено сандъче, което предварително постлахме съ парцали и памукъ. Малкитъ порчета презъ всичкото време стояха неподвижно, скрити въ памука, и се изправяха да погледнатъ, само когато усъщаха гладъ.

На третия день едното порче умрѣ, а другото почна бързо да расте и, вмѣсто млъко, почна да яде месото отъ птицитъ, които му подхвърляхме. Цѣли нѣколко дена прекара то въ сандъчето и само отъ време на време излизаше да похапне или да си поиграе въ стаята.

При играта порчето неумѣло скачаше и падаше по пода. Когато метъха стаята, то се зариваше въ смѣтътъ и тамъ продължаваше да си играе. Изглеждаше, че му се харесва шумътъ, който вдигаше, както и играта съ парченцата хартия, които отъ неговитъ подскачания се разлетяваха въ разни страни.

Единъ пътъ порчето толкова много се увлѣче въ игра, че не бѣ възможно да се помете, тъй като всѣка минута то разхвърляше смѣтътъ, и най-надиръ почна да съска, да се жби и да се хвърля върху метлата. На всѣка минута то неочаквано се спираше и се заслушваше. Острия шумъ или движение го караха веднага да се скрие въ сандъка, отъ дето следъ мигъ показваше острата си муцунка, а животътъ му очички изпитателно поглеждаха по всички страни.

Скоро порчето отново почна да излиза. И понеже нѣмаше смѣтъ, завираше се по кюшетата, като постоянно душеше и се озърташе навсѣкжде.

Твърде интересно се движеше порчето. Съ заднитъ крака то стѣпваше по-бавно, отколкото съ преднитъ — кжси и дебели. Съ последнитъ то бързо ситнѣше. Щомъ усѣтѣше нѣкаква миризма, то се издигаше на